

THÔNG TIN KINH TẾ - KHOA HỌC - VĂN HÓA

Ý NGHĨA CỦA CUỘC SỐNG

CẨM HỒNG

Truyền thuyết kể rằng: Khi Lão Tử cười trâu xanh đi qua cửa Hàm Cốc đã gặp một ông lão tóc bạc trên 100 tuổi. Ông lão hành lễ với Lão Tử rồi nói:

- Nghe nói tiên sinh tài cao, học rộng, lão xin tiên sinh chỉ giáo vài điều.

Ông lão đặc ý nói:

- Tôi năm nay đã 106 tuổi. Nói thực, từ thời niên thiếu tới giờ, ngày nào tôi cũng an nhàn. Người bằng tuổi với tôi đều chết cả, họ đã khai khẩn hàng trăm mẫu đất, ruộng vườn mênh mông nhưng cuối cùng lại chẳng còn gì; họ sửa Vạn lý trường thành nhưng không được hưởng vinh hoa; xây tới mấy căn nhà nhưng lại chôn thân ở nấm mồ tại nơi ngoại ô hoang vu lạnh giá. Còn tôi, cả đời không cày cấy, nhưng vẫn ăn ngũ cốc; tuy không làm gạch, xây nhà, nhưng vẫn sống trong ngôi nhà đủ che chắn nắng mưa. Thưa tiên sinh, bây giờ tôi có thể cười cho cuộc đời, vất vả, bận rộn của họ được chứ, chỉ là đổi lại bản thân được chết trẻ một chút? Vả lại, ý nghĩa cuộc sống này là ở chỗ nào?

Lão Tử nghe xong, cười mỉm và nói:

- Xin cụ hãy tìm một viên gạch và một hòn đá mang lại đây.

Lão Tử cầm viên gạch và hòn đá đặt trước mặt ông lão, nói:

- Nếu như chỉ chọn một, thưa cụ, cụ sẽ chọn viên gạch hay hòn đá?

- Tôi đương nhiên chọn viên gạch.

Lão Tử cười hỏi ông lão:

- Tại sao?

Ông lão chỉ vào hòn đá nói:

- Viên đá này chẳng có góc, cũng chẳng có cạnh, lấy nó làm gì? Còn viên gạch lại có tác dụng.

Lão Tử lại chào mọi người xung quanh và hỏi:

- Mọi người chọn hòn đá hay viên gạch?

Mọi người đều chọn viên gạch mà không ai chọn hòn đá. Bấy giờ, Lão Tử mới quay lại hỏi ông lão:

- Thưa cụ, hòn đá sống lâu hay viên gạch sống lâu?

Ông lão nói:

- Đương nhiên là hòn đá.

Lão Tử thư thái cười nói:

- Hòn đá trường thọ hơn nhưng mọi người không chọn, viên gạch đoản thọ nhưng mọi người lại chọn, chẳng qua là có tác dụng và vô dụng. Vạn vật cũng thế vậy. Thọ tuy ngắn nhưng có ích, mọi người đều chọn, đều thích. Như thế, đoản mà không đoản! Thọ tuy trường, nhưng không có tác dụng, mọi người bỏ qua, mặc nhiên quên mất, như vậy, trường mà lại đoản!

Ông lão nghe xong cảm thấy xấu hổ, cúi mặt lẳng lặng bỏ đi.

(Sưu tầm)